

Serçe kanadında yaşayan bir halk: Süryaniler

Posted on 12/07/2017

Serçe, çalından çırpıdan yuva yapar kendine. Yuvasının etrafına sarmaşıklarla duvar örer. Süryaninin yuvasına çomak sokalı ömürler geçti

Serçelerin hayatımızda büyük yeri vardır. Bunlar doğada hep insanoğluna yakın yerlerde yaşarlar. Evlerimizin neşe kaynağıdır. Bazen sabah balkonumuzda, bazen yolda yürürken bir ağaçta, bazen de sahilde otururken yanbaşımızdaki çalılıklarda karşılaşırız. İnsan yaşamının ayrılmaz bir parçasıdır. Göçmen değildirler çünkü göç etmezler.

Türkiye’de Süryaniler sözkonusu olduğunda, hep sahipsiz bir serçe aklıma gelir. Yaşamının her döneminde ürrektir Süryani. Sahipsizdir! Çünkü daha doğduğu ilk günden itibaren kulağına korku fısıldanır. Kelimerde yaşanmış korkular saklıdır. Sözcüklerde hep gözyaşı vardır. Kanayan kırılmış hayatlar kalpleri acıtır. Ve hatıralarda hep kabuslar uyanır. Şafakta gelen aydınlığın hep hüznü vardır. Bu yüzden, yıkılmış hayatlardan doğan gözyaşlarını birer birer toplamak istersin. Mürekkebi kurutan yaşanmışlıklar dilim dilim sabahınıza akar çünkü.

Sene 1981 ve aylardan Temmuz. Cuntanın operasyonları nedeniyle İstanbul’da kalmanın imkansızlığındaydım. Turabdin diyarı Midyat’a gittim. 45 derece güneşin altında bir kaç hafta kaldım. Köyleri gezdim.

Örneğin, Mzizah köyünde Meryem’i buldum. Henüz 3 yaşını yeni doldurmuştu. Hep annesi Şmuni’nin sırtında. Şmuni bağda çalışırken Meryem de hayata annesinin omuzlarından bakar. Ela gözleriyle annesiyle yarışa girer. Minik ve pamuk elleriyle annesi gibi topraktan bir şeyler toplamaya çalışır. Ancak sessizliği, bağın kenarından yükselen ‘Fıllıh’ sözcüğü

bozar. Meryem, kendisine yaklaşanları görünce ani bir hareketle annesine doğru koşar. Çünkü Fıllıh sözcüğünde kan ve gözyaşı vardır. Tarih kokar! Bunu 3 yaş bilir, hisseder. Meryemin gözleri, bir kitap olur.

Kartmin köyünde Şabo'ya rastladım. 80'nine dayanmıştır. Hiç kimsesi kalmamıştır bu topraklarda. Kendine bakmakta artık zorlanmaktadır. Yine de yurtdışına, Almanya'ya çocuklarının yanına gitmemek için direnir. 'Mezarımı, Turabdin kokan bu toprakta istiyorum' der. Çocuklarını, yürek ve hüznün kokan sözcüklerle anlatır: 'Hergün sabah tam 09'da, postaneden oğluma telefon açtırıyorum. 4 defa çaldırıyorum. Oğlum cevap verirken, onun sesinden iyi olup olmadığını anlıyorum ben', der. Hasretin katmerleşmiş halini hergün yaşar. Anlatırken, gözleri uzaklara dalar.

Zaz köyünde, bir eve gidersin. İstanbul'dan geldiğimiz için 'talebe' derler. 12 Eylül'ü anlatırsın, askerin zulmünü, işkencesini.. Süryanilerin de bir olmasının, beraber olmasının önemine değinirsin. Örgütlenmek gerektiğini anlatırsın. 'Oğlum, aman dikkat et. Burada yerin bile kulağı vardır. Sana kötülük ederler' der ve seni sıcak sevgileriyle korurlar. Kötülükten esirgerler. Gece mum ışığında otururken, ansızın dışardan geçen gölgeden ürkerler. Sabaha kadar, yalnız bırakılan hayatları dinlersin.

Serçe, çalıdan çırpıdan yuva yapar kendine. Yuvasının etrafına sarmaşıkla duvar örer. Süryaninin yuvasına çomak sokalı ömürler geçti. Kovdular, dövdüler, sövdüler, göçmen ettiler. 'Kılıç artığı' idiler, kalan mülklerine de 'kılıç hak'kı olarak el koydular. 'Gavurun malı helaldir!' nasıl olsa. Avlanması 'hak' olan bir serçeydi çünkü. En büyük ayrıcalıkları göç etmiyorlardı fakat zorla göçmen eylediler! Topraklarında Meryemler, İştahlar ve Temmuzlar gülmüyor artık. Sevdasına uzak kalanların öyküsüdür Süryani olmak. Tohumlar aynı toprağa düşmüyor. Toprak, özlemle sulanıyor. Bir eksiksiz. Sevinebilirsiniz...!

Kaynak: birgun.net

